

Az írásbeli kérdések megfejtését és a szóbeli feleleteket összevetve, a vizsgáló bizottság által 4-en kitűnően alkalmasaknak, 5-en jól alkalmasaknak, 7-en kielégítően alkalmasaknak találtattak, 2-en pedig, csekély képzettségük miatt bizonyítványt nem kaptak. *y.*

Az 1886. évi erdőőri szakvizsgák eredménye, a fennebbieken (I.—XIII.) közölt adatok szerint a következőkben vonható össze :

Az összesen 13 helyen megtartott vizsgákon 281 egyén jelent meg, még pedig : Budapesten 15, Besztercebányán 28, Pozsonyban 26, Kassán 16, Temesvárt 47, Szombathelyen 39, Kolozsvárt 17, Máramaros-Szigeten 28, Zomborban 8, Pécsen 19, Miskolczon 18, Brassóban 14 és Debreczenben 6.

Ezek közül kitűnően alkalmasnak találtatott 39, vagyis 14⁰/₀, jól alkalmasnak 86, vagyis 30⁰/₀, kielégítően alkalmasnak 112, vagyis 40⁰/₀, nem alkalmasnak pedig 44, vagyis 16⁰/₀.

A vizsgát tehát összesen 237-en (84⁰/₀) tették le. *(Tb.)*

A f a p i a c z r ó l.

B u d a p e s t, december 31-én.

(B.) A most lejáró 1886. év nem tartozott a kielégítő üzleti évekhez, mert az általánosan kedvezőtlen gazdasági viszonyok a fapiacz körére is annyira bénítólag hatottak, hogy a faanyagok keresleti értéke lényegesen leszállott. A hazai faanyagokat illetőleg pedig még nem volt elég a külföldi kereslet nyomasztó volta, de tetézni kellett ezt még annak is, hogy a Romániával fennállott kereskedelmi szerződés felmondattván, a keleti piacot, mely az Adriát kivéve, ugy-

szólva egyetlen kiviteli irányunk, elvesztettük, s így azon természetellenes helyzet állott be, hogy még a kelet torkolatában lévő anyagoknak is a határszéli vármegyéből az ország belsője és Fiume felé kellett piacot keresni, s hogy ez még nehezebbé váljék, a miénkhez hasonlóan Rnmániából kiszorult bukovinai és gácsországi fa is mind fokozatosabb mértékben lett hazai piacunkra utalva. E viszony javulását várhatjuk egyébiránt a Romániával ujabban megindulandó vámtárgyalások eredményétől, mert ha kötendő vámszerződésünkkel nekik kedvezményeket adtunk, mi is joggal várhatjuk, hogy faanyagaink oda vámmentesen legyenek beszállithatók, mely kérdésben egyébiránt kívánatukat az osztrák kormány és bizonyára hathatósan fogja támogatni. A mi ha sikerül a csikmegyei és háromszéki fenyőanyagok újra megfelelő értékre jutnak.

Igaz, hogy e tekintetben nem kevés a nehézség, mert Romániában nagy erélylyel dolgoznak az ellen, s mert román szomszédainknál több nagybirtokosnak és köztük magának a Román király felségnek is nagy kiterjedésű erdeik vannak, melyek jövedelmének emelésére, a mi erdőterményeink távolytartása, az által, hogy azok nem csak magában a Romániában való fogyasztás mennyiségében, de az onnan Bulgáriába, Török- meg Görögországba való kivitelben sem versenyezhetnek, igen jó szolgálatot tesz. De másfelől annak sem volna ugyszólva semmi értelme, ha román szomszédaink, a mint elérni szeretnék, azt követelnék, hogy az egyenlő elbánást elfogadva, mi is ugyanoly vámokkal terheljük a román faanyagot mint ők a miénket, mert mi a Románián át vezető leg-rövidebb uton a keleti világpiacra kell hogy jussunk, épen úgy, mint ők marhájukkal és gabonájukkal Magyarországon át nyugatra, s mert ha ez el nem éretnék, miután ők hozánk, mondhatni semmit se szállitanak, a helyzet a magyar erdőbirtokosokra csak a mostani maradna.

A dongára való tölgyfa árát illetőleg meg kell itt emlékeznünk mult tudósításunkban tett azon ígéretünkre, hogy erre megfelelőbb tájékozást a Horvát-Szlavon határőrvidéki nagyobb eladások adnak, melyek időközben már megtörténvén, daczára a hitelviszonyok változásának és illetve a pénz drágulásának, igen kedvező eredményt igazolnak, miután a beruházási alap részére eladott 1496 holdnyi tölgyerdő 1,558.000 frt becsára ellenében 16⁰/₀ felülfizetéssel 1,810.000 frt vételár lett megadva, s hogy a vinkovczei királyi főerdő-hivatalnál eladott 780 holdnyi erdő is, melynek 171 000 köbméternyi összes fájából kerekaszámban csak egyharmadrész képez épület- és műszerfát, míg a többi kétharmad az ott igen csekély értékkel bíró tölgy, bükk, kőris és szil tűzifából áll, 473.000 frt becsár ellenében 22⁰/₀ felülfizetéssel 577.000 frtért kelt el.

A tűzifa anyagok értékesítésére az eddigi lanyha időjárás nem volt kedvező, némi biztatót jelez azonban a faszénre a vasiparnál ígérkező javulás, valamint az épület és műiparfára is a közgazdasági és kereskedői körökben mind inkább elénkülő azon felfogás, hogy a háboru elmaradása esetén a jövő év üzleti viszonyainak kedvezőbbé alakulására lehet számítani.

A fapiacról tudósítva, nem kívánjuk végül hallgatással mellőzni, némely és nevezetesen alföldi üzletemberek részéről könnyen érthető érdekből hirlapi uton és szóval terjesztett ama hirlelést, hogy a magyar fakereskedők és faipar érdekeit nagy kárral sujtja a kincstár azon szerződése, melyszerint máramarosi erdei erdei egyik részéből a Groedl cégnek évenként 90.000 köbmér szálfát és rönköt eladott. Arról, hogy egy kincstári faeladás előnyös-e, vagy nem, mindenki a maga tudása és módja szerint gondolkozhatik, de hogy illető helyen a kötött szerződésért a felelőséget nyugodtan elvállalják, az bizonyos. Az ügy ezen részét illető megvilágítás azon-

ban nem is e helyre tartozván, itt csak arról kívánunk megemlékezni, hogy mily túlzásokra vetemednek azok, kik azt állítják, hogy ez említett faeladás, melynek létesítésénél azt sem volt szabad figyelmen kívül hagyni, hogy az által, az anyagok jelentékeny részének külföldre való szállítása következtében, a magyar vasutak évenként igen tetemes szállítási díjhoz jutnak, a magyar faipart tönkre teszi.

Ilyent csak azoknak lehet mondani, a kiknek faüzletről fogalmuk nincs, mert hiszen felette szomorú dolog lenne az, ha egy oly faüzlet, melynél az évi átlag szerint 20.000 köbméter nyersfa jut belföldi üzletre, tönkre tenne 50 kerettel dolgozó több alföldi fűrész; a Groedl cégnek ugyanis évenként eladott 90.000 köbméter nyersfából tartozik a cég 70.000 köbméternyit fűrészárúvá feldolgozni, s a nyersanyagnak 51⁰/₀-át külföldre kivinni, a mit meg is tesz; a ki pedig tudja azt, hogy a gömbölyü fából mennyi tiszta árut lehet termelni, az tudni fogja azt is, hogy ezen 70.000 köbméterből mily csekély értékű üzletileg jelentéktelen anyag kerül helyi eladásra; hátramarad tehát azon 20.000 köbméter vékonyabb méretű anyag, melyet a cég belföldön eladhat, melynek egy része még mint szálfa használtatik fel, s mely a tiszamenti fűrészek 50 keretének csinálna elviselhetlen versenyt. Ilyent is csak az mondhat és írhat, a ki azok tudatlanságára számít, kikkel elhítenni akarja, mert 50 keret üzletben tartására, évenként összesen 250.000 köbméter nyersfa lévén szükséges, ki értheti meg azt, hogy egy ily tömegű használatnál 20.000 köbméter, vagy az egésznek 8⁰/₀-a a versenyt a többinek elviselhetlenné teszi. Nem a Groedl-féle kincstári szerződés árt a tiszavidéki fűrészeknek, hanem ha ártalomról van szó, árt a Gácsországból beözönlő s a munkács-stry-i vasutvonal megnyitásával még jobban betoluló ausztriai fa, vagy miután a máramarosi erdőpusztítások a régebbihez hasonló nagy mértékben

már nem gyakorolhatók, egyáltalában nem birnak azon fűrészek természetes létjogosultsággal. Ne ámitással igyekezzenek tehát az illetők hatni, hanem objectiv uton keressék az orvoslást.

K ü l ö n f é l é k.

A „Pesti Napló“ egyik bírálata a magyar állam erdőségeinek leírásáról. A „Pesti Napló“ f. évi 211. és 218. számának mellékletén B. J. és B. K. jegyekkel e lapok szerkesztőjének fennebbi czim alatt megjelent művéről bírálatot közöl, melyet e lapokban egész terjedelmében kiadni kívánunk azért, hogy t. olvasóink meggyőződhesenek arról, hogy névtelen bíráló a tudás mily mértékével rendelkezik s hogy rossz akarat által vezetett toll is mily dicséretet mondhat az által, ha mind-össze is csak annyi és olyan gáncsolni valókat talál, mint a minőkre az illető bírálni kívánó a „Pesti Napló“-ban kiadást nyert. Eddig azonban térszúke miatt nem lehetett e bírálatot közölnünk, s miután jelen füzetünkben sem jutott tér, nem maradt más hátra, mint addig is, mig egész terjedelmében közölhetnők, itt, mint az erdészeti irodalom egyik történeti adatát a folyó 1886. évről feljegyezni, hogy az, a ki később is megismerni kívánja, lapunk jövő évi folyamában keresse; csupán azon egyet tartván a magyar sajtó szempontjából sajnálandónak, hogy a „Pesti Napló“ a forrás tisztaságát nem ismerve, bizonyára egészen jó szándékból tért nyitott egy oly szakbeli közleménynek, melynek tartalma a critica mértékét nem üti meg, s ezenfelül még tért azoknak, kik mindent mi magyar, gyalázní kívánnak!

A „P. Napló“ másik bírálata, melyben a kérdéses munkát nagybecsűnek jelzi, 1885. évi 352-ik számában olvasható.

Az „Erdészeti Lapok“ első előfizetési felhívása. Lapunk ezen füzetével pályafutásának 25-dik évét fejezi be. Ugy hisz-